

γάζουσα και να λαλήσῃ μὴ δυναμένη· ἐκπέμπουσα πρηνάγας, ἐκ τῶν ἀσυναρτήτων ἐκείνων δι' ὧν ἐξατμίζεται ψυχὴ ἀπεγνωσμένη. Τὸ μέτωπόν της ἦν ταπεινωμένον, οἱ βραχίονές της γυμνοί, διέσχισσε δὲ τὸ πλῆθος τὸ περικυκλοῦν τὸ πτώμα καὶ τὸν δολοφόνον. — Ὡ! τέκνον μου, μικρὸν προσφιλὲς τέκνον μου! ἤδυσήθη τέλος νὰ εἶπῃ, καὶ τὴν ὠχρὰν του μικρὰν κεφαλὴν ἐσφριγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὡσεὶ ἤθελε νὰ τὸ θηλάσῃ· τί σ' ἔκαμαν οἱ σύτροφοί σου! ἀγαπητόν μου τέκνον! Καὶ σὺ, σὺ ὅστις εἶσαι ἐδῶ, δὲν μ' ἐπιδεικνύσαι κατὰ τῶν τεράτων τούτων! ὦ! δὲν ἔκαμές ποτε τέκνον! Καὶ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις εἰπούσα, παρετήρησε τὸν Μανδαῖον.

— Εἶται σύ . . . κύριε· ὦ! ἐπέπρωτο νὰ φωνεύσῃ τὸ τέκνον μου; . . . εἶπε καὶ διελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ ἀρχὴ ἔφθασεν αὐθωρεῖ, καὶ συνέλαβε τὸν Μανδαῖον, ὅστις μετὰ τινὰς ἡμέρας κατεδικάσθη ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος τῶν Ἀγορῶν, δι' ἀποράττειας τοῦ κακουργιοδικείου τῶν Παρισίων. Τῇ ἐπαύριον δὲ ὁ καταδικος, φέρων λαμπάδα ἀνημμένην βρῆου, δύο λιτρῶν διήρχετο πρὸ τῆς θύρας τῆς Παναγίας, ἐν μέσῳ τῶν κατακραυγῶν τῶν γυναικῶν. Οὐδέποτε ἡ μητρικὴ στοργὴ δὲν ἔσχεν ἐκφράσεις εὐχλωτοτέρας, καὶ ἀρὰς ἰ' οὐτω; εἰπόμεν, πλειοτέραν ἐχούσας ἀρίαν τρυφερότητα. Πῶ; αἱ μητέρες ἐνηγκαλίζοντο τὰ τέκνα ἰων καὶ τὰ ἐσφριγγον εἰς τὴν καρδίαν τῶν τὸν δολοφόνον θάλεπεται! Φίλησαί με, παιδί μου, δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ φωνεύσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

Τέλος ἔφθασεν πλησίον τοῦ ἰκρίωματος καὶ μετὰ γενναϊότητος ἐπ' αὐτοῦ ἀνέβη· διότι ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῆς πεποθηθείσης ὅτι εἶχεν ὑπακούσει εἰς ἀναπόρευτον νόμον. Ἐστὴ λοιπὸν περιμένων, ἔστη ἐπὶ σπυριδιώματος νέου, ἀπέναντι νέου τινὸς δημίου, τὸν ὁποῖον ἀκόμη δὲν εἶχεν ἰδεῖ. Καὶ αὐτοὶ μόνοι οἱ δύο ἦσαν ὑπεράνω τοῦ ἀπείρου ἐκείνου πλήθους.

— Ἐλα λοιπὸν, Ἰωάννη· ἐδῶ πρέπει νὰ δεῖξῃς ὄλην τὴν τέχνην σου· ὁ πατήρ δὲν πρέπει ν' ἀρήσῃ ἀτιμώρητον τὸν δολοφόνον τοῦ υἱοῦ του! — Δύο φωναὶ εἶπον ταυτοχρόνους τοὺς λόγους τούτους· ἡ τοῦ Ἐβρίκου Κυρζίνου, πατρὸς τοῦ ἀδρός, καὶ ἡ τοῦ Μερὸ Καπελουτίου πατρὸς τῆς γυναικός.

— Ἐλα, Ἰωάννη, δεῖξον εἰς τὴν γυναικίαν σου πόσον τὴν ἀγαπᾷ! — Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆ ἦν ἡ τῆς ὠρικής Νικόλης.

Ὁ δῆμιος περιέστρεψε τὸ ἕφος αὐτοῦ, καὶ τὸ τελευταῖον βλέμμα τοῦ Μανδαίου διείδεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἰκρίωματος τὰς πολιὰς τοῦ νεκρομάντιως τριχῆς, καὶ τὰς στοργύλας διόπτρας του ἀκτινοβολούσας εἰς τὸν ἥλιον, καὶ τελευταίαν λέξιν ἤκουσεν ἐξεληθοῦσαν τοῦ στόματός του.

— Γελάτε!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Π. Γ.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ.

A'.

Εἴκοσι λεύγας μακρὰν τοῦ Ἀλγερίου, πρὸ τῆς Βελίδας, ὑψοῦται εὐρὺ μαυσωλεῖον παρεμφερές, ἐπὶ τοῦ κατάντους τοῦ Ἀτλαντικῆς κείμενον τοῦ σιβασμοῦ καὶ τοῦ τρόμου τῶν περὶ Οὐδεὶς βίβηλος πλησιάζει ἐκ τῶν περιχώρων τὸν τοῦτο μέρος· διότι ἐκεῖ εἶνε τὸ ἐνδιαίτημα πνευμάτων. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀλλ' ἡ παράδοξις ὀρίζει τὴν χρονολογίαν, νομιμὸς τις ἡγεμὼν τῶν τάφου ταῦτον πρὸς μνήμην τῆς γυναικός τῆς χριστιανῆς. Ὅπως δ' ἐμποδίσῃ τοὺς ἀπίστον νὰ βεβηλώσωσιν αὐτὸν, τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὰ μακτὰ τῶν ζόφων· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, εἶχε μέτρα ἀπέριγοντα τὴν εἰς αὐτὸν εἰσοδον. Τὸ μὲν οὐδὲν ἐξωτερικὸν ἀνοιγμα ἔχει, ἀντὶ τοιούτου ὅμως, ὑπόνομος λεύγης ἔγρουσα μήκας, ἥ; πρὸ ἀκώλλολεν, ὑπάρχει, λέγεται, ὡς μόνη πιθανὴ Μετὰ ἓνα ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ μακτὰ ἡγῆται, ὁ ἡγεμὼν ἄφαντος ἐγένετο μεθ' ὅλων τῶν σκυρῶν του, φῆμη δὲ διεδόθη κατὰ τὸν τόπον εἶχον ἰδεῖ τὴν νύκτα εἰσδύσαντα ἐν τῇ ὑπὸ τῶν πιστοτέρους αὐτοῦ δούλους ἐπιφερομένην χρυσοῦ καὶ τιμαλφῶν λίθων κιβώτια.

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀπληστία ἐνόησαν πολλὸν χρόνον τὸν λαόν· ἀλλ' ὅμως τρομακτικὰ ἔρημα ἀπέτρεψαν καὶ αὐτοὺς τοὺς γενναϊοτέρους νὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ εἰδῶσιν εἰς τὸ ἐπίσημον. Οἱ μὲν, ἐν ὥρᾳ ζόφων, εἶδον φλόγας ἐξεληλυθῆς καὶ καταβροχθιστάς τοὺς ἄρνας αὐτῶν· οἱ δὲ, ἐν νύκτι τι, ἐγένοντο παίγνια πνευμάτων πονηρῶν, τὰ ὁποῖα ἐτέρποντο ἀφῆροντα αὐτούς. Ἐτεροι εἶδον ἀναβάτας εἰς φανταστικὰς καὶ τρομερὰς σκιὰς· ἄλλοι τέλος καὶ τίγρεις λιμοκτονούσας, αἵτινες ἠπειλοῦν βάτας καὶ τοὺς ἐκώλυον νὰ πλησιάζωσι.

Ἐπὶ τέλους ὅμως, καὶ ἐκτοτε πεντήκοντα ἔτη, λεοντοῦντο πολλοὶ εἰς ἓν συνελθόντες λυπληθῆ οὕτως ἀποτελέσαντες συνοδίαν, ὅπως εἰς πρᾶξιν τὸν σκοπόν των, προσήγγισαν εἰς τὸν τάφον· καὶ ἐπλησίαζον ἤδη νὰ δανοίξωσιν εἰσοδὸν τοῦ τοίχου κρημνίσαντες, ὅτε ἀμήχανος κρῆσις οἰσὶς μεμιγμένος στόνος, ἐπελθὼν ἐπάγαγεν εἰς τὸν τρόμου. Ἡ γῆ ἐκλονίσθη ὑπὸ τοὺς πᾶσι σκιὰ φοβεραὶ καὶ ἀπειλιτικαὶ διεφάνησαν ἐν τῷ δρῶ τῶν ἀστραπῶν φωτὶ, καὶ τινες μὲν τῆς ἐπέσαν ἄπνοες, οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγον πρὸς τῶν διασπείραντες πανταχοῦ τὴν φρίκην τρόμου.

Καὶ αὕτη ἦν ἡ τελευταία ἀπόπειρα. Διότι, ἡμέρας ἐκείνης, οὐδέποτε πλέον διέβανον πρὸς τὸν τάφου τῆς χριστιανῆς χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶσι